

Θεωρητική Προσέγγιση για τις Συμβολικές Ονοματολογικές Διεκδικήσεις και την Υπερπραγματικότητα

Καρυωτάκης Μίνως-Αθανάσιος

Μεταδιδακτορικός Ερευνητής, Ινστιτούτο David C. Lam Institute for East-West Studies
(LEWI), Hong Kong Baptist University

ABSTRACT

Toponyms have the power to mobilize people by shaping captivating nationalist narratives. They can thus become a source for controversial policies, which usually cause the erosion of democratic values and the creation of new despotic regimes. This theoretical work uses ideas from Semiotics, according to which a symbol (the name of a region) can acquire meanings that do not necessarily align with empirical reality and, therefore, can be used to serve a constructed truth and a seemingly improved version of reality (hyperreality). Through research lasting more than six years and examples from various regions of the world, such as the “Gulf of America”, the “South China Sea”, the “Macedonian” and the “Arabian Gulf”, this paper proposes a new concept, “Symbolic Name Disputes” (SND), to explain the use of different names referring to the same geographical area. These disputes may focus on a specific geographical area or even concern an imaginary construction that exploits nationalist narratives about the identity of the nation-state, without specific border demarcation. The paper highlights the fact that we are facing a worldwide phenomenon, which is used to violate freedom and promote hate.

KEYWORDS: *Gulf of America, Macedonian, New Despotisms, Symbolic Name Disputes, hyperreality*

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Μέσω της γλώσσας, οι άνθρωποι εκφράζουν τις σκέψεις, τις ιδέες και τα συναισθήματά τους. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο επικοινωνίας, τα ονόματα παίζουν κρίσιμο ρόλο, καθώς

περιλαμβάνουν μια ποικιλία νοημάτων. Δεν αποτελεί έκπληξη το γεγονός ότι τα άτομα συχνά εκφράζουν τις φιλοδοξίες και τις επιθυμίες τους μέσω ενός ονόματος. Εκφράσεις όπως «πρέπει είσαι αντάξιος του ονόματός σου» αποτελούν παράδειγμα του εύρους νοημάτων και συναισθημάτων που μπορεί να ενσαρκώσει ένα όνομα. Επιπλέον, κατά τη διάρκεια της ανθρώπινης ιστορίας, έχουν δοθεί συγκεκριμένα ονόματα σε αντικείμενα και ανθρώπους για να συνδέονται με συγκεκριμένους θρύλους και μύθους. Κατά συνέπεια, με την πάροδο του χρόνου, ορισμένα από αυτά τα ονόματα θα μπορούσαν να αποκτήσουν σημαντικό και ιερό νόημα για όσους ανήκουν σε μια κοινή ομάδα, που μοιράζεται κοινά ταυτοτικά χαρακτηριστικά (Karyotakis, 2025a).

Για παράδειγμα, σύμβολα, όπως οι εθνικές σημαίες, μπορούν να έχουν τεράστια συμβολική δύναμη. Οι εθνικές σημαίες είναι ουσιαστικά αντικείμενα που έχουν αποκτήσει σημαντική συμβολική σημασία από τους ανθρώπους. Με άλλα λόγια, η έμφαση δεν δίνεται στο ίδιο το αντικείμενο, αλλά στην αντιληπτή ουσία του, καθώς στα μυαλά και τις καρδιές ενός έθνους, ενσαρκώνουν τους αγώνες για ελευθερία και την κληρονομιά αυτής της κοινότητας που έχει σχηματίσει μια φαντασιακή κοινότητα ή έθνος, όπως σημειώνει ο Benedict Anderson (2016). Έτσι, όπως και οι εθνικές σημαίες, τα ονόματα μπορούν να χρησιμεύσουν ως σύμβολα που φέρουν διάφορες έννοιες, μερικές από τις οποίες έχουν μεγαλύτερη σημασία με βάση την αντιληπτή πραγματικότητα κάθε ατόμου.

Στην τρέχουσα εκπαιδευτική διαδικασία, η οποία βασίζεται στον εθνικισμό, στα έθνη-κράτη ανά τον κόσμο, τα εδάφη διαδραματίζουν κρίσιμο ρόλο στις σαγηνευτικές εθνικές ιστορίες που χρησιμοποιούνται για την οικοδόμηση ενός έθνους. Η αμφισβήτηση αυτής της αφήγησης και των εδαφικών διεκδικήσεων της μοιάζει με πράξη προδοσίας εναντίον του έθνους και των πολιτών του. Η κατασκευασμένη εθνική κληρονομιά των προηγούμενων γενεών μπορεί να διατηρηθεί μόνο μέσω των διακριτών εδαφικών ονομάτων και των συμβολικών συνδηλώσεων που φέρουν. Πριν εμβαθύνω σε περαιτέρω λεπτομέρειες σχετικά με τις «*Συμβολικές Διαμάχες Ονομάτων*» (ΣΔΟ), θα ξεκινήσω διευκρινίζοντας ορισμένους βασικούς όρους οι οποίοι είναι άρρηκτα συνδεδεμένοι με τις ΣΔΟ.

Η εδαφική επικράτεια (territory) αναφέρεται στη γεωγραφική περιοχή όπου βρίσκεται ένα έθνος-κράτος. Αυτή η περιοχή ορίζεται από σύνορα που οριοθετούν την επικράτεια του έθνους-κράτους, όπως αναγνωρίζεται από διεθνείς συμφωνίες, συνθήκες και άλλες χώρες (έθνη-κράτη). Επιπλέον, σύμφωνα με τον Smith (1991, σ. 14), ένα έθνος χαρακτηρίζεται ως

«ένας ονομασμένος ανθρώπινος πληθυσμός που μοιράζεται μια ιστορική περιοχή, κοινούς μύθους και ιστορικές μνήμες, μια μαζική, δημόσια κουλτούρα, μια κοινή οικονομία και κοινά νομικά δικαιώματα και καθήκοντα για όλα τα μέλη».

Στη σύγχρονη εποχή, το έθνος-κράτος βασίζεται στον κλασικό εθνικισμό, ο οποίος δίνει έμφαση σε μια αυτοδιοικούμενη πολιτική κοινότητα ενωμένη από την εθνικότητα και την ιθαγένεια. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, οι πολιτισμικές και πολιτικές ταυτότητες συνδέονται θεμελιωδώς, οδηγώντας στην αναγνώριση του έθνους-κράτους ως την κύρια πολιτική μορφή στην διαμόρφωση των ανθρώπινων κοινωνιών (Heywood, 2014). Είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι ένα έθνος-κράτος είναι πάντα κάπως ετερογενές και βασίζεται σε μια φανταστική φτιαχτή κοινωνική πραγματικότητα (Heywood, 2014· Anderson, 2016).

Επιπλέον, ο εθνικισμός ορίζεται ως «η πολιτική ιδέα της εδαφικής αυτοδιάθεσης, η πολιτιστική ιδέα του έθνους ως πρωταρχικής ταυτότητας και μια ηθική ιδέα της δικαιολόγησης της δράσης για την προστασία των δικαιωμάτων του έθνους έναντι του άλλου» (Barrington, 1997, σ. 713). Η πρόκληση με τον εθνικισμό έγκειται στη δυνατότητά του να ενισχύει και να προωθεί συνεχόμενα την πεποίθηση στην ανωτερότητα μιας ομάδας, κοινότητας ή έθνους-κράτους έναντι των άλλων. Μια ταυτότητα που διαμορφώνεται και ενισχύεται από τον εθνικισμό τείνει να είναι αποκλειστική παρά συμπεριληπτική (Luqiu, 2018· Kinnvall, 2004).

Παρ' όλα αυτά, οι ταυτότητες των χωρών προσπαθούν να προσαρμοστούν στο σύγχρονο παγκοσμιοποιημένο περιβάλλον που επηρεάζεται από τις διασυνδέσεις μεταξύ διαφόρων κοινωνικών και πολιτικών οντοτήτων, συμπεριλαμβανομένων διαφορετικών εθνών-κρατών. Θα πρέπει να αγκαλιάζουν ακόμη και εκείνα τα άτομα που έχουν ζήσει σε άλλες χώρες για μεγάλα χρονικά διαστήματα ή εκείνα από διαφορετικά υπόβαθρα που έχουν μεγαλώσει και εκπαιδευτεί εντός αυτού του έθνους. Κατά συνέπεια, αυτό αναδεικνύει ένα από τα παράδοξα που τονίζονται στις ΣΔΟ. Τα εδάφη που αποτελούν τα έθνη-κράτη αγωνίζονται να γίνουν πιο προσαρμόσιμα και συμπεριληπτικά, καθώς παραμένουν αδιαμφισβήτητα μέρη των μύθων, των θρύλων και της κληρονομιάς που ορίζουν ένα έθνος και τη χώρα του. Με απλά λόγια, είναι θεμελιωδώς αποκλειστικές οντότητες (Bukh, 2020· Croucher, 2004).

Παρόλο που τα έθνη-κράτη διατηρούν διακριτά και σταθερά σύνορα, πολυάριθμες εδαφικές διαφορές για ονόματα περιοχών αναδύονται παγκοσμίως, ιδιαίτερα κατά τη διάρκεια εκλογικών αναμετρήσεων, με στόχο τη συσπείρωση του πληθυσμού και την

δημιουργία τριβών μεταξύ διαφόρων αντιμαχόμενων παρατάξεων. Μια ενδιαφέρουσα πτυχή αυτών των εδαφικών διαφορών για ονόματα είναι η δυνατότητά τους να προκαλέσουν σημαντικές διαμάχες, ακόμη και ελλείψει αντικρουόμενων εδαφικών διεκδικήσεων σχετικά με τα σύνορα ενός έθνους-κράτους. Συνήθως, χρησιμοποιούνται σε πολιτικές αντιπαλότητες ως υποκατάστατα για την προώθηση διαφορετικών στόχων και την αποστροφή της προσοχής του κοινού από πιεστικά ζητήματα. Σε ορισμένες διαμάχες, τα ονόματα αποκτούν μια ζωτική συμβολική και αφηρημένη δύναμη που μπορεί να διαρκέσει για μεγάλα χρονικά διαστήματα, διατηρώντας μια επικρατούσα φανταστική αφήγηση (Karyotakis, 2025a). Σε αυτές τις περιπτώσεις, η κυρίαρχη αφήγηση μπορεί να αντικαταστήσει την πραγματικότητα με μια τροποποιημένη, φαινομενικά βελτιωμένη εκδοχή, οδηγώντας σε μια υπερπραγματικότητα και σημαντικά προβλήματα στη διάκριση της αλήθειας από την κατασκευή (Eco, 1990).

Με βάση το βιβλίο του Έκο «*Ταξίδια στην Υπερπραγματικότητα*» (1990), το ψεύτικο ορίζεται ως μια μίμηση της πραγματικότητας που δεν αντιπροσωπεύει την πραγματικότητα αλλά μια φαινομενικά βελτιωμένη εκδοχή. Τα ψεύτικα (απομμήσεις πραγματικότητας) προστίθενται στην πραγματικότητα και δημιουργούν μια υπερπραγματικότητα στην οποία το απόλυτο ψεύτικο (φαινομενικά βελτιωμένη εκδοχή) γίνεται πραγματικότητα. Η νέα ψεύτικη εκδοχή όμως που γίνεται αντιληπτή ως βελτιωμένη δεν σημαίνει ότι είναι καλύτερη από την πραγματικότητα. Το κύριο χαρακτηριστικό της είναι ότι περιλαμβάνει μια πιο πιστευτή και πειστική δογματική αφήγηση, στην οποία η εσωμάδα (ingroup) έχει δίκιο και θυματοποιείται από την εξωμάδα (outgroup) στις διαμάχες με αφορμή τις ονοματολογικές διεκδικήσεις. Επομένως, η εσωμάδα έχει το δικαίωμα να αντισταθεί και να υποστηρίξει τις απόψεις της, ακόμη και αν είναι ακραίες (Karyotakis, 2025a).

Για παράδειγμα, οι Έλληνες στο «Μακεδονικό» έχουν το αδιαμφισβήτητο δικαίωμα να περιορίζουν, να καταπιέζουν και να αναλαμβάνουν δράση εναντίον εκείνων των ατόμων που δεν συμφωνούν με τη συγκεκριμένη αφήγηση. Καθώς υπάρχει μόνο μία αλήθεια, έχουν επίσης το δικαίωμα να την επιβάλλουν, ακόμη και με ακραίους τρόπους. Με άλλα λόγια, έχουμε μια βελτιωμένη εκδοχή μόνο για ορισμένους κοινωνικούς παράγοντες που έχουν τη δύναμη και τα εργαλεία να κάνουν αυτή την ψεύτικη/βελτιωμένη πραγματικότητα αποδεκτή από το κοινό. Η φαινομενικά βελτιωμένη εκδοχή επιλέγεται να διατηρηθεί και να συνδεθεί με κρίσιμα συμβολικά αντικείμενα, όπως τα ονόματα των εδαφικών διαφορών. Για μια πιο

συγκεκριμένη ανάλυση σχετικά με το πως γίνεται αυτή η συστηματική καταπίεση στο «Μακεδονικό», καθώς δεν μπορεί να αναλυθεί ενδελεχώς στην παρούσα εργασία, προτείνετε να δείτε τις δύο ακόλουθες δημοσιεύσεις (Karyotakis, 2025a, 2025b).

Κάποιοι μπορεί να αμφισβητήσουν τι κάνει τις διαμάχες για τα εδαφικά ονόματα μοναδικές, καθώς μοιάζουν με άλλα είδη διενέξεων. Παρόλο που υπάρχουν παραλληλισμοί με άλλες διενέξεις/διαμάχες, υπάρχει μια κρίσιμη διάκριση, ειδικά αν δεχτούμε ότι τα έθνη-κράτη είναι κοινωνικά κατασκευασμένες οντότητες (Bukh, 2020· Anderson, 2016). Τα σύμβολα (όπως τα ονόματα) μπορούν να είναι κοινά για διάφορες ομάδες και κοινότητες. Παρ' όλα αυτά, αυτό είναι μη παραδεκτό στις εδαφικές διαμάχες, δεδομένου ότι αντιπροσωπεύουν παιχνίδια μηδενικού αθροίσματος. Εάν ο ένας παίκτης κερδίσει, ο άλλος αυτομάτως χάνει. Αυτό συμβαίνει τόσο νομικά όσο και φυσικά, καθώς οι δύο αντίπαλες παρατάξεις/ομάδες δεν μπορούν ταυτόχρονα να διεκδικήσουν την αποκλειστική κυριαρχία στην ίδια εδαφική έκταση. Για παράδειγμα, όταν η Ταϊβάν και η Κίνα διεκδικούν την Ταϊβάν ως κυρίαρχο έδαφός τους, οι ισχυρισμοί τους είναι ασυμβίβαστοι και εγγενώς αμφισβητούμενοι.

Αντίθετα, πολίτες από την Κίνα και πολίτες από την Ταϊβάν μπορούν ταυτόχρονα να διεκδικήσουν και να έχουν κινεζική καταγωγή. Η κινεζική καταγωγή ενός Ταϊβανέζου δεν αναιρεί την κινεζική καταγωγή κάποιου από τη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας. Και οι δύο περιοχές μπορούν να επωφεληθούν. Δεν πρόκειται για σενάριο μηδενικού αθροίσματος. Αυτό υπογραμμίζει τη σημασία μιας «Υπερπραγματικής ΣΔΟ», που θα αναλυθεί στη συνέχεια της παρούσας δημοσίευσης, καθώς είναι θεωρητικά και πρακτικά διαφορετική από μια κανονική εδαφική διαμάχη. Η αντίληψη μιας ΣΔΟ ως παιχνίδι μηδενικού αθροίσματος (όπου το κέρδος του ενός ισοδυναμεί με την απώλεια του άλλου) είναι θέμα επιλογής και όχι εγγενής λογική απαίτηση.

Για παράδειγμα, σύμφωνα με τον Karyotakis (2025a), στην περίπτωση του «Μακεδονικού», αποδεικνύεται ότι δεν υπάρχει λογική αναγκαιότητα για τους Έλληνες να αισθάνονται ότι χάνουν τη μακεδονική τους ταυτότητα μόνο και μόνο επειδή οι Βορειομακεδόνες διεκδικούν επίσης την μακεδονική ταυτότητα. Όπως ακριβώς το γεγονός ότι οι Ταϊβανέζοι (ή οι Σιγκαπουριανοί) αυτοαποκαλούνται απλώς Κινέζοι δεν απειλεί το αίσθημα «κινεζικότητας» της Κίνας. Με άλλα λόγια, η ταυτότητα μπορεί να είναι

συμπεριληπτική, αλλά μόνο όταν συνδέεται με εδαφικές διεκδικήσεις έχει μηδενικό άθροισμα, καθώς μια εδαφική επικράτεια δεν μπορεί να έχει δύο ιδιοκτήτες.

Υπερπραγματικές και Αναφορικές ΣΔΟ

Η χρήση διαφορετικών ονομάτων για να αναφερθεί κανείς στην ίδια γεωγραφική περιοχή φαίνεται να είναι μια κρίσιμη πτυχή της διατήρησης μιας δογματικής αποκλειστικότητας σχετικά με μια περιοχή ως μέρος της αφήγησης ενός έθνους-κράτους. Αυτή η αίσθηση αποκλειστικότητας φαίνεται να συγκεντρώνει την υποστήριξη ενός σημαντικού τμήματος των πολιτών στο έθνος-κράτος, οι οποίοι θα μπορούσαν να την χρησιμοποιήσουν για να αναζωπυρώσουν μια σύγκρουση με επίκεντρο την αμφισβητούμενη περιοχή. Η συμβολική σημασία αυτών των ονομάτων δημιουργεί επίσης μια φανταστική γεωγραφική ταυτότητα για κάθε έθνος-κράτος. Η απώλεια της περιοχής που συνδέεται με ένα όνομα μοιάζει με την αποκοπή ενός μέρους ενός ζωντανού σώματος, καθώς η γεωγραφική περιοχή ενός έθνους-κράτους μπορεί να γίνει αντιληπτή ως μια ανθρώπινη οντότητα (Yorgason, 2017).

Οι ΣΔΟ είναι αποτέλεσμα αυτών των ελλιπώς ερευνημένων διαφορών για εδαφικές ονομασίες. Ο όρος ΣΔΟ (Symbolic Name Disputes – SNDs) αναφέρεται στις γεωγραφικές περιοχές που ονομάζονται διαφορετικά από διάφορους κοινωνικούς παράγοντες ως εργαλείο πολιτικής επικοινωνίας για την υποστήριξη συγκεκριμένων ομάδων και ατόμων. Μια διαμάχη θα μπορούσε να είναι εντελώς ή ελαφρώς αποσυνδεδεμένη ή ακόμα και έντονα συνδεδεμένη με υπάρχουσες εδαφικές διεκδικήσεις. Με άλλα λόγια, οι αντιμαχόμενες πλευρές θα μπορούσαν να μάχονται λεκτικά ή ακόμα και με φυσικά μέσα χωρίς να αμφισβητούν τα πραγματικά εδαφικά σύνορα. Η διαμάχη θα μπορούσε να σχετίζεται κυρίως με την κατάκτηση του μονοπωλίου του ονόματος χρησιμοποιώντας την εδαφική ονομασία και τις συμβολικές της έννοιες. Υπάρχουν σήμερα σε παγκόσμιο επίπεδο πολλές διαμάχες για εδαφικές ονομασίες, οι οποίες είναι ενεργές εδώ και δεκαετίες ή εκατοντάδες χρόνια. Οι κατηγορίες των ΣΔΟ είναι δύο: (α) Υπερπραγματικές και (β) Αναφορικές (Karyotakis, 2025a, 2025b).

Οι «Υπερπραγματικές ΣΔΟ» (ΥΣΔΟ) είναι διαμάχες που συνδέονται έντονα με μια δογματική κυρίαρχη αφήγηση που εκμεταλλεύεται τις εθνικιστικές ιδέες του έθνους-κράτους. Επιπλέον, συνδέονται με μια φανταστική κατασκευή που εκμεταλλεύεται και πάλι

εθνικιστικές αφηγήσεις σχετικά με την ταυτότητα του έθνους-κράτους. Στις ΥΣΔΟ, όμως, τα εδαφικά φυσικά σύνορα είναι αφηρημένα. Ως αποτέλεσμα, αναπτύσσονται γύρω από τις συμβολικές έννοιες και αφηγήσεις που έχει το όνομα (σύμβολο) και συνδέονται με μια φανταστική γεωγραφική περιοχή. Το κύριο επίκεντρο αυτών των διαμαχών δεν είναι ο έλεγχος της επικράτειας, αλλά η μονοπώληση της χρήσης του ονόματος και της φανταστικής γεωγραφίας του. Ο πρωταρχικός στόχος της χρήσης διαφορετικού ονόματος για την αναφορά στην ίδια επικράτεια είναι η προώθηση της δογματικής φαινομενικά βελτιωμένης εκδοχής της πραγματικότητας, η οποία δεν επιτρέπει διαφορετικές αφηγήσεις και απόψεις. Αυτή η ισχυρή διατήρηση του μονοπωλίου του ονόματος και της αφηρημένης φανταστικής γεωγραφικής συζήτησης αφήνει χώρο ακόμη και για πραγματικές ή παραποιημένες νύξεις εδαφικών διεκδικήσεων (Karyotakis, 2025a).

Οι «Αναφορικές ΣΔΟ» (ΑΣΔΟ) είναι αυτές που συνδέονται στενά με πραγματικές εδαφικές διεκδικήσεις που προκύπτουν από την διαφωνία για τον έλεγχο μιας σαφώς καθορισμένης φυσικής γεωγραφικής περιοχής. Αυτές οι διαμάχες περιλαμβάνουν επίσης τη συμβολική διαμάχη για τον ορισμό του ονόματος που χρησιμοποιείται για την περιοχή, αλλά σε μικρότερο βαθμό από τις ΥΣΔΟ. Επιπλέον, στις ΑΣΔΟ, οι εδαφικές διεκδικήσεις φαίνεται να αποτελούν την κύρια πτυχή της διαμάχης. Ωστόσο, καθώς επικεντρώνονται κυρίως σε μια σαφώς καθορισμένη φυσική γεωγραφική περιοχή και μερικές φορές μπορεί να μην περιλαμβάνουν διαμάχη για τη συμβολική πτυχή του ονόματος, μπορεί να είναι συμβολικές ή μη συμβολικές. Με άλλα λόγια, αυτές οι διαμάχες που περιλαμβάνουν τη χρήση διαφορετικών ονομάτων για την αναφορά στην ίδια περιοχή, αλλά η χρήση αυτού του διαφορετικού ονόματος δεν προκαλεί αντιδράσεις από κοινωνικούς παράγοντες ονομάζονται «Μη ΣΔΟ». Επιπλέον, στις «Μη ΣΔΟ», το κράτος και άλλοι παράγοντες δεν έχουν καταβάλει συστηματικές προσπάθειες για την ασφάλεια του ονόματος, κατασκευάζοντας μια απειλή που συνδέεται με τη χρήση διαφορετικού ονόματος. Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα αν ο πολίτης/λαός χρησιμοποιήσει το διαφορετικό όνομα για να ονομάσει την γεωγραφική περιοχή (Karyotakis, 2025a).

Όπως έχω υποστηρίξει προηγουμένως, η ιδέα της υπερπραγματικότητας προέρχεται από τον Eco (1990), ο οποίος υποστήριξε ότι η πραγματικότητα θα μπορούσε να αλλάξει με μια φαινομενικά βελτιωμένη εκδοχή της πραγματικότητας που δημιουργείται με την προσθήκη ψεύτικων στοιχείων. Με άλλα λόγια, το «απόλυτο ψέμα» (η βελτιωμένη εκδοχή-absolute

fake) γίνεται η πραγματικότητα. Η κατασκευή αυτής της νέας πραγματικότητας, που ονομάζεται υπερπραγματικότητα, μπορεί να βασίζεται σε ιδέες και σημάδια πλήρως κατασκευασμένα. Πολλά σημάδια στη σημερινή μαζική κουλτούρα που αποτελούν ουσιαστικό μέρος των εθνικιστικών αφηγήσεων, όπως ο Σούπερμαν ή η Ντίσνεϋλαντ, και οι έννοιές τους συνδέονται στενά, με την κουλτούρα των ΗΠΑ. Ως αποτέλεσμα, με την πάροδο του χρόνου, αυτά τα σημάδια προωθούν μια φαινομενικά βελτιωμένη εκδοχή της πραγματικότητας που δεν μπορεί να σβηστεί από τη συλλογική συνείδηση του έθνους-κράτους (Eco, 1990).

Η ίδια ιδέα αποτελεί μέρος των διαφορών που εξελίσσονται γύρω από τα ονόματα εδαφών, καθώς έχουν γίνει αναπόσπαστο μέρος της φαντασιακής κοινότητας που αποτελεί το έθνος-κράτος και την εθνική ταυτότητα. Οι κυβερνήσεις των εθνών-κρατών κάνουν συστηματική δουλειά λογοκρίνοντας τις αντίθετες απόψεις και τιμωρώντας τα άτομα που δεν ακολουθούν την κυρίαρχη εθνικιστική ιδεολογική αφήγηση που υπερασπίζεται τη χρήση ενός συγκεκριμένου ονόματος για την αναφορά στην περιοχή. Αυτό το όνομα περιλαμβάνει μια υπαρξιακή απειλή καθώς και το συναίσθημα της αδικίας σε περίπτωση που το έθνος-κράτος χάσει το μονοπώλιο του ονόματος (Karyotakis, 2025a).

Επομένως, παρόλο που έχω πει ότι τα ονόματα ως σύνθετα σημάδια είναι ολισθηρά και υποκειμενικά στοιχεία, σύμφωνα με την Σημειωτική, υπό τη συστηματική δουλειά που επιτελούν οι ισχυροί παράγοντες της κοινωνίας, όπως το κράτος, υπάρχει μια δημιουργία καθολικού νοήματος. Το κοινό εκπαιδεύεται να ακολουθεί αυτό το καθολικό νόημα, αυτή τη συγκεκριμένη πραγματικότητα. Αυτή η νέα φτιαχτή πραγματικότητα αποθαρρύνει τους διαφωνούντες να εκφραστούν καθώς γνωρίζουν ότι θα αντιμετωπίσουν σημαντικές κυρώσεις που θα καθορίσουν την καθημερινότητά τους (Karyotakis 2025a). Αυτές οι ακραίες πρακτικές καταστολής διαφορετικών φωνών αντιβαίνουν στις δημοκρατικές αξίες και υποστηρίζουν μια καινούργια δεσποτική λογική, που τραυματίζει τα δημοκρατικά ιδεώδη (Keane, 2020).

Θα πρέπει να κατανοήσουμε ότι ο έλεγχος αυτών των συμβολικών αφηγήσεων και το σύμβολο μιας αφηρημένης αλλά ισχυρής γεωγραφικής τοποθεσίας θα μπορούσαν να αποτελέσουν ένα χρήσιμο εργαλείο για αυτούς τους αξιωματούχους ώστε να παραπλανήσουν το κοινό και να κρύψουν κάτω από το τραπέζι άλλα, πιο επείγοντα και επιβλαβή κοινωνικά ζητήματα. Μια υπαρξιακή απειλή δικαιολογεί ακόμη και ακραίες

ενέργειες, αποσπά την προσοχή του κοινού, ενδυναμώνει τις κοινωνικές ελίτ και απαιτεί από έναν ισχυρό ηγέτη να αναλάβει άμεση δράση (Foucault, 1972· Buzan et al., 1998· Schaffar, 2021). Το να χαθεί το διαφορετικό όνομα της γεωγραφικής περιοχής εμπίπτει σε αυτή την κατηγορία (Karyotakis, 2023, 2025b).

Για να υπάρξει μεγαλύτερη κατανόηση των διαφορών, η επόμενη ενότητα παρουσιάζει συνοπτικά μερικές από αυτές τις διαμάχες που παραμένουν ζωντανές μεταξύ διαφορών εθνών-κρατών.

Οι Κουρίλες Νήσοι, ο Αραβικός/Περσικός Κόλπος, η Θάλασσα της Νότιας Κίνας, και ο Κόλπος της Αμερικής/του Μεξικού

Η εδαφική διαμάχη για την ονομασία των «*Νήσων Κουρίλες/Βόρειων Εδαφών*» είναι ένα ακόμη παράδειγμα στο οποίο χρησιμοποιείται μια κυρίαρχη δογματική αφήγηση για να υποστηρίξει την υπερπραγματικότητα των δύο αντιμαχόμενων πλευρών, η οποία δικαιολογεί ακραίες αντιδράσεις και ενισχύει την ιδέα ενός παιχνιδιού μηδενικού αθροίσματος. Αυτή η διαμάχη εξελίσσεται μεταξύ Ρωσίας και Ιαπωνίας σχετικά με τέσσερα νησιά (Χαμπομάι, Σικόταν, Κουνασίρι και Ετορόφου) που η Ρωσία ονομάζει Νήσους Κουρίλες και η Ιαπωνία τα αναφέρει ως Βόρεια Εδάφη της βορειοανατολικής περιοχής Χοκάιντο. Η τοποθεσία των νησιών είναι σημαντική για γεωπολιτικά οφέλη, καθώς προσφέρουν διαδρομές επικοινωνίας και εμπορίου και με τις δύο χώρες. Εκτός από αυτό το γεγονός, ο κυρίαρχος των νησιών μπορεί να απαγορεύσει σε άλλα έθνη-κράτη την πρόσβαση στη Θάλασσα του Οχότσκ (Elleman et al., 1998).

Από τον 18ο αιώνα, και οι δύο χώρες κατέβαλαν προσπάθειες να διεκδικήσουν την κυριότητα των τριάντα έξι νησιών που αποτελούσαν μέρος των Νήσων Κουρίλες. Η διαμάχη, ωστόσο, φαίνεται να εντάθηκε το 1945, καθώς η Σοβιετική Ένωση, στις 11 Φεβρουαρίου, σε μια συνάντηση μεταξύ Ρούσβελτ και Στάλιν, υπογράφηκε μια συμφωνία, στην οποία συμμετείχε και ο Τσόρτσιλ που υποστήριζε τη χώρα να αποκτήσει τον έλεγχο των Κουρίλων Νήσων σε περίπτωση που έμπαινε στον πόλεμο (Elleman et al., 1998).

Σύμφωνα με την Ιαπωνία, η Σοβιετική Ένωση όχι μόνο ανέλαβε παράνομα τον έλεγχο των νησιών, αλλά απέλασε επίσης περίπου 17.000 Ιάπωνες κατοίκους των τεσσάρων νησιών το 1949. Για την Ιαπωνία, η ονομασία των αμφισβητούμενων νησιών ως Βόρεια Εδάφη ενδυναμώνει την εθνικιστική αφήγηση της χώρας και την αδικία που διαπράττει η Ρωσία, διατηρώντας τις εδαφικές της διεκδικήσεις και το μονοπώλιο του συμβόλου των Βόρειων

Εδαφών και των σχετικών νοημάτων. Από την άλλη πλευρά, η Ρωσία ακολουθεί μια παρόμοια τακτική απορρίπτοντας τον ιαπωνικό όρο και επιμένοντας στο όνομα Νότια Νησιά Κουρίλες (Kuroiwa, 2011). Η συγκεκριμένη διαμάχη φαίνεται να σχετίζεται με τις γενικότερες μεγαλεπήβολες εθνικιστικές αφηγήσεις των δύο κρατών.

Ένα άλλο παράδειγμα είναι η περίπτωση του «Αραβικού/Περσικού Κόλπου». Πιο συγκεκριμένα, τα αραβικά έθνη-κράτη ήδη από τη δεκαετία του 1960 άρχισαν να υποστηρίζουν ψηφίσματα, νόμους και διατάγματα που καθιστούν υποχρεωτική τη χρήση του όρου Αραβικός Κόλπος, ειδικά κατά την επικοινωνία σε διεθνή φόρουμ, συνόδους κορυφής και συγκεντρώσεις. Σύμφωνα με αυτή την άποψη, το όνομα Περσικός Κόλπος δεν πρέπει να προωθείται, καθώς εξυπηρετεί τις φιλοδοξίες του Ιράν. Παρ' όλα αυτά, το Ιράν υποστηρίζει ότι το όνομα Αραβικός Κόλπος αντιβαίνει στα ιστορικά γεγονότα σχετικά με τον Κόλπο που συνδέονται με την Περσική Αυτοκρατορία. Οι αραβικές χώρες όμως δηλώνουν ότι, εφόσον η Περσική Αυτοκρατορία δεν υπάρχει πια και η πλειοψηφία του πληθυσμού του Κόλπου είναι αραβικής καταγωγής, είναι λάθος να υποστηρίζεται αυτή η αφήγηση που μπορεί να είναι δυνητικά επικίνδυνη για την περιοχή (Levinson, 2011).

Ένα άλλο ενδιαφέρον γεγονός σχετικά με αυτή τη διαμάχη είναι ότι το Ιράν ζήτησε από τα Ηνωμένα Έθνη (ΟΗΕ) να καταλήξουν σε ψήφισμα σχετικά με τη διαμάχη για το όνομα. Όλες οι αραβικές χώρες ενέκριναν το έγγραφο «UNAD 311/Gen» και ο ΟΗΕ υποστήριξε τη χρήση του ονόματος Περσικός Κόλπος, αλλά δεν υπήρξε καμία αλλαγή στην προσέγγιση των Αραβικών κρατών (Abdi, 2008: United Nations Group of Experts on Geographical Names, 2006). Και οι δύο πλευρές συνέχισαν να αναλαμβάνουν πρωτοβουλίες για να ενισχύσουν τις αφηγήσεις τους. Λαμβάνοντας υπόψη το παράδειγμα του Σαντάμ Χουσεΐν του Ιράκ, ο οποίος άλλαξε ακόμη και τα ονόματα πανεπιστημίων ή ενώσεων, συμπεριλαμβανομένης της ίδρυσης του Γραφείου Αραβικού Κόλπου το 1977, είναι σαφές πόσο σοβαρό μπορεί να θεωρηθεί το μονοπώλιο ενός ονόματος. Καθώς η απώλεια του ονόματος θεωρείται απειλή για την κυριαρχία της χώρας, το Ιράν καθιέρωσε την Εθνική Ημέρα του Περσικού Κόλπου στις 30 Απριλίου 2005 και ανάγκασε ακόμη και τις αεροπορικές εταιρείες να μην χρησιμοποιούν το όνομα Αραβικός Κόλπος εάν ήθελαν να εισέλθουν στον ιρανικό εναέριο χώρο (Abdi, 2008: United Nations Group of Experts on Geographical Names, 2006).

Στην περίπτωση της διαμάχης για τη «Θάλασσα της Νότιας Κίνας», για παράδειγμα, βλέπουμε ότι οι κύριες εντάσεις είναι από το Βιετνάμ, τις Φιλιππίνες και την Κίνα. Η

Ινδονησία, παρά το γεγονός ότι χρησιμοποιεί το όνομα «*Βόρεια Θάλασσα Νατούνα*», δεν έχει κάνει τόσο συστηματική δουλειά για να συνδέσει το όνομα με μια υπαρξιακή απειλή. Ωστόσο, αυτό δεν ισχύει στο Βιετνάμ, το οποίο χρησιμοποιεί το όνομα «*Ανατολική Θάλασσα*» και οι Φιλιππίνες αναφέρονται στην περιοχή τους ως «*Δυτική Φιλιππινέζικη Θάλασσα*» (Jimenez, 2015· Freeman, 2017).

Η ιδέα ενός διαφορετικού ονόματος από το Βιετνάμ, ξεκίνησε όταν ένωσε απειλούμενο από την Κίνα και τις αξιώσεις της σε όλη την «*Θάλασσα της Νότιας Κίνας*». Με το όνομα «*Ανατολική Θάλασσα*», η χώρα στοχεύει, μακροπρόθεσμα, να υπερασπιστεί το τμήμα της θάλασσας που της αναλογεί, συνδέοντάς το με την εθνική ταυτότητα του Βιετνάμ και την ιδέα μιας υπαρξιακής απειλής, καθώς και με το συναίσθημα της αδικίας. Μέχρι στιγμής, όμως, το Βιετνάμ δεν διεκδικεί περισσότερα εδάφη από τη θάλασσα ανατολικά του Βιετνάμ (Cuong & Hoa, 2018· Dutton, 2007). Η διαμάχη έχει να κάνει με μια συγκεκριμένη γεωγραφική περιοχή και γι' αυτό κατατάσσεται στις ΑΣΔΟ, συγκριτικά με τις δύο προηγούμενες ΣΔΟ.

Αντιστοίχως, τα προβλήματα στην «*Θάλασσα της Νότιας Κίνας*» έγιναν επίσης πιο κρίσιμα για τις Φιλιππίνες το 2011, όταν εντάθηκε η «*Διαμάχη των Νήσων Σπράτλι*». Υπό την ηγεσία του Μπενίνο Ακίνο Γ' το 2012, όλες οι κυβερνητικές υπηρεσίες άρχισαν να αναφέρονται στη θάλασσα ως «*Δυτική Φιλιππινέζικη Θάλασσα*» σε μια προσπάθεια να υπερασπιστούν τα ύδατα που απειλούσε η Κίνα (Sidel, 2015· Morton, 2016). Ένα πρόσφατο παράδειγμα ανάληψης δράσης για την προστασία των δικαιωμάτων τους (Βιετνάμ και Φιλιππίνες) ήταν η περίπτωση της απαγόρευσης της προβολής της ταινίας Barbie λόγω ενός παιδικού/καρτουνίστικου χάρτη που προωθεί τις διεκδικήσεις της Κίνας στην «*Θάλασσα της Νότιας Κίνας*» στο Βιετνάμ. Η προβολή επιτράπηκε στις Φιλιππίνες, εκφράζοντας ωστόσο την επιθυμία να θολωθεί ο αμφισβητούμενος χάρτης (Radford, 2023· Economist.com, 2023· Connolly, 2017).

Η μετονομασία από «*Κόλπος του Μεξικού*» σε «*Κόλπος της Αμερικής*» προσφάτως από την κυβέρνηση του Προέδρου Ντόναλντ Τραμπ, προκάλεσε το ενδιαφέρον της παγκόσμιας κοινότητας και έγινε ένα σημαίνον θέμα στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, αποδεικνύοντας ότι οι ΣΔΟ είναι ένα φαινόμενο το οποίο θα συνεχίσει να υπάρχει και ίσως γίνει και πιο εκτεταμένο με τον καιρό.

Το ζήτημα αυτό προήλθε από το Εκτελεστικό Διάταγμα 14172, το οποίο αναγκάζει τις ομοσπονδιακές υπηρεσίες των ΗΠΑ να αναφέρονται στον «*Κόλπο του Μεξικού*» ως «*Κόλπος της Αμερικής*». Το διάταγμα υπεγράφη από τον Πρόεδρο Ντόναλντ Τραμπ στις 20 Ιανουαρίου 2025. Όντας εκτελεστικό διάταγμα, μόνο η εκτελεστική εξουσία των ΗΠΑ έχει την εντολή να υιοθετήσει αυτήν την ορολογία, αν και αρκετές μεγάλες διαδικτυακές υπηρεσίες χαρτογράφησης, όπως η Google, και ορισμένα αμερικανικά μέσα ενημέρωσης έχουν επιλέξει να εφαρμόσουν την αλλαγή. Αυτή η αλλαγή έχει να κάνει και με τις κινήσεις της κυβέρνησης των ΗΠΑ, που φαίνεται να προσπαθούν να προσδώσουν νέα νοήματα στην νέα ονομασία, τα οποία συνδέονται με τον αμερικανικό εθνικισμό. Η νέα ονομασία φαίνεται να τονίζει τη σημασία της περιοχής για τις ΗΠΑ, το Αμερικάνικο Μεγαλείο, καθώς και το γεγονός ότι στο απώτερο μέλλον θα συνεχίζει να παίζει σημαντικό ρόλο σε οικονομικό επίπεδο (Treisman, 2025· Karyotakis, 2025c· The White House, 2025· Milmo, 2025).

Παρότι ο «*Κόλπος της Αμερικής*» είναι μία ΑΣΔΟ, είναι έκδηλο ότι ο Πρόεδρος Τραμπ και το επιτελείο του προσπαθούν να δώσουν υπερπραγματικά στοιχεία και να μετεξελιξουν την διαμάχη, κάτι το οποίο θα φανεί στο μέλλον πόσο επιτυχημένο είναι. Η μετονομασία του «*Κόλπου του Μεξικού*» δεν πρέπει να λαμβάνεται αψήφιστα. Όπως δείχνουν τα παραπάνω παραδείγματα, τέτοιες υποσχέσεις που ακούγονται δημοφιλείς μπορούν να γίνουν εργαλείο για τον αποκλεισμό διαφορετικών απόψεων και πολιτικών αντιπάλων, καθώς και για την υπονόμηση των ελευθεριών και των δημοκρατικών αξιών. Η υπόσχεση για «μετονομασία» γεωγραφικών περιοχών έχει συμβολική δύναμη που μπορεί να τροφοδοτήσει εθνικιστικές αφηγήσεις, να αναδιαμορφώσει τον τρόπο που ο πληθυσμός σκέφτεται για τον Κόλπο και να διατηρήσει μια διαστρεβλωμένη κυρίαρχη αλήθεια που θα ήταν αδύνατο να αμφισβητηθεί (Karyotakis, 2025c). Αξίζει να σημειωθεί ότι η ονομασία «*Κόλπος του Μεξικού*» χρησιμοποιείται από τη δεκαετία του 1550, προερχόμενη από τη λέξη Mexica, η οποία συνδέεται με τους Αζτέκους. Αυτό το όνομα κέρδισε γρήγορα διεθνή αναγνώριση και υιοθετήθηκε από γνωστούς και σεβαστούς διεθνείς οργανισμούς (Bleiberg, 2025· Rogero, 2025).

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ – ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

Η παρούσα εργασία προσπάθησε να παράσχει επιχειρήματα και πληροφορίες σχετικά με τη χρήση διαφορετικού ονόματος ή διαφορετικών ονομάτων για την αναφορά στην ίδια

περιοχή από ισχυρές κοινωνικές ελίτ. Οι «Συμβολικές Διαμάχες Ονομάτων» (ΣΔΟ), όπως τις ονόμασα, είναι σημαντικά εργαλεία που μπορούν να χρησιμοποιηθούν και χρησιμοποιούνται στον σημερινό κόσμο ως υποκατάστατα για την επίτευξη φιλοδοξιών και βασίζονται σε σχετική έρευνα που έχει διάρκεια μεγαλύτερη από έξι χρόνια (Karyotakis, 2025a, 2025b, 2025c). Παρά την εξέχουσα θέση του ως φαινόμενο, δεν έχει μελετηθεί εκτενώς υπό το πρίσμα της δημοσιογραφίας και μαζικής επικοινωνίας, αποκαλύπτοντας ότι η παρούσα εργασία αποτελεί μια ακόμη προσπάθεια να εξηγηθεί και να κατανοηθεί γιατί υπάρχουν πολλές περιπτώσεις στον κόσμο, μέσω των παραδειγμάτων που εξηγήθηκαν, στις οποίες διαφορετικοί παράγοντες κινητοποιούν ομάδες και το κράτος για να διατηρήσουν ζωντανές και ισχυρές αυτές τις διαμάχες. Οι προτεινόμενες κατηγορίες, ΥΣΔΟ και ΑΣΔΟ, στοχεύουν να παρέχουν ένα πλαίσιο που θα είναι αρκετά χρήσιμο για την ερευνητική κοινότητα να εργαστεί περαιτέρω πάνω σε αυτές τις ιδέες και να αναλύσει άλλες μελέτες περιπτώσεων παγκοσμίως.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Abdi, K. (2008). The Name Game: The Persian Gulf, Archaeologists, and the Politics of Arab-Iranian Relations. In P. L. Kohl, M. Kozelsky, & N. Ben-Yehuda (Eds.), *Selective Remembrances: Archaeology in the Construction, Commemoration, and Consecration of National Pasts* (pp. 206–243). Chicago; London: The University of Chicago Press.

Anderson, B. (2016). *Imagined Communities: Reflections on the Origin and Spread of Nationalism* (Revised edition). London; New York: Verso Books.

Barrington, L. W. (1997). "Nation" and "Nationalism": The Misuse of Key Concepts in Political Science. *PS: Political Science & Politics*, 30(4), 712–716. <https://doi.org/10.2307/420397>

Bleiberg, L. (2025, February 6). *The Alabama museum grappling with the 'Gulf of America.'* Retrieved from <https://www.bbc.com/travel/article/20250205-the-alabama-museum-grappling-with-the-gulf-of-america>

Bukh, A. (2020). *These Islands Are Ours: The Social Construction of Territorial Disputes in Northeast Asia*. Stanford University Press.

Buzan, B., Wæver, O., & Wilde, J. (1998). *Security: A new framework for analysis*. Boulder, Colo: Lynne Rienner Pub.

Connelly, A. (2017, July 19). *Indonesia's new North Natuna Sea: What's in a name?*. Retrieved from <https://www.lowyinstitute.org/the-interpretor/indonesia-s-new-north-natuna-sea-what-s-name>

Croucher, S. (2004). *Globalization and Belonging: The Politics of Identity in a Changing World*. Rowman & Littlefield.

Cuong, N. X., & Hoa, N. T. P. (2018). Achievements and Problems in Vietnam: China Relations from 1991 to the Present. *China Report*, 54(3), 306–324. <https://doi.org/10.1177/0009445518779263>

Dutton, P. (2018). Carving Up the East China Sea. *Naval War College Review*, 60(2). <https://digital-commons.usnwc.edu/nwc-review/vol60/iss2/6>

Eco, U. (1990). *Travels in Hyperreality* (first edition). Mariner Books.

Economist.com. (2023, July 13). *Why has Vietnam banned the "Barbie" film?*. Retrieved from <https://www.economist.com/asia/2023/07/13/why-has-vietnam-banned-the-barbie-film>

Elleman, B. A., Nichols, M. R., & Ouimet, M. J. (1998). A Historical Reevaluation of America's Role in the Kuril Islands Dispute. *Pacific Affairs*, 71(4), 489. <https://doi.org/10.2307/2761081>

Foucault, M. (1972). *The Archaeology of Knowledge*. New York: Pantheon Books.

Freeman, B. C. (2017). South China, East Vietnam or West Philippine? comparative framing analysis of regional news coverage of Southeast Asian sea disputes. In *SHS Web of Conferences* (Vol. 33, p. 00020). EDP Sciences.

Heywood, A. (2014). The Nation in a Global Age. In A. Heywood (Ed.), *Global politics: Vol. Palgrave foundations series* (2nd edition, pp. 157–180). Palgrave Macmillan.

Jimenez, A. A. (2015). Philippines' Approaches to the South China Sea Disputes: International Arbitration and the Challenges of a Rule-Based Regime. In J. Huang & A. Billo (Eds.), *Territorial Disputes in the South China Sea: Navigating Rough Waters* (pp. 99–127). Palgrave Macmillan UK. https://doi.org/10.1057/9781137463685_7

Karyotakis, M.-A. (2023). The use of the Macedonian name dispute on the candidates' websites in Northern Greece's regional and municipal elections of 2019. *Mediterranean Politics*. <https://doi.org/10.1080/13629395.2023.2240122>

Karyotakis, M.-A. (2025a). *Populism, Territories, Name Disputes, and Hyperreality: Greek Nationalism and the Macedonian Case*. Lanham, MD: Lexington Books.

Karyotakis, M.-A. (2025b). Policing the Macedonian Name: How the Greek Governments Protect a Territorial Name. *Territory, Politics, Governance*.
<https://doi.org/10.1080/21622671.2025.2469886>

Karyotakis, M.-A. (2025c, February 7). From “Gulf of Mexico” to “Gulf of America”: More Division for the United States? Retrieved from
<https://www.internationalaffairs.org.au/australianoutlook/from-gulf-of-mexico-to-gulf-of-america-more-division-for-the-united-states/>

Keane, J. (2020). *The New Despotism*. Harvard University Press.

Kinnvall, C. (2004). Globalization and Religious Nationalism: Self, Identity, and the Search for Ontological Security. *Political Psychology*, 25(5), 741–767. <https://doi.org/10.1111/j.1467-9221.2004.00396.x>

Kuroiwa, Y. (2011). Northern Challenges: The Japan–Russian Border Dispute and Local Voices. *Journal of Borderlands Studies*, 26(3), 283–295.
<https://doi.org/10.1080/08865655.2011.686970>

Levinson, M. (2011). Mapping the Persian Gulf Naming Dispute. *ETC: A Review of General Semantics*, 68(3), 279–287.

Luqiu, L. R. (2018). *Propaganda, Media, and Nationalism in Mainland China and Hong Kong*. Lanham, MD: Lexington Books.

Milmo, D. (2025, January 28). *Google Maps will rename Gulf of Mexico as Gulf of America in US*. Retrieved from <https://www.theguardian.com/technology/2025/jan/28/google-maps-will-rename-gulf-of-mexico-as-gulf-of-america-in-us>

Morton, K. (2016). China’s ambition in the South China Sea: is a legitimate maritime order possible? *International Affairs*, 92(4), 909–940. <https://doi.org/10.1111/1468-2346.12658>

Radford, A. (2023, July 12). *South China Sea: Philippines to allow Barbie movie but wants map blurred*. Retrieved from <https://www.bbc.com/news/world-asia-66173164>

Rogero, T. (2025, January 20). *Can Trump really rename the Gulf of Mexico the Gulf of America?* Retrieved from <https://www.theguardian.com/us-news/2025/jan/20/trump-gulf-mexico-executive-order>

Schaffar, W. (2021). An Authoritarian Reaction to COVID-19 in the Philippines: A Strong Commitment to Universal Health Care Combined with Violent Securitization. In M. Falkenbach & S. L. Greer (Eds.), *The Populist Radical Right and Health: National Policies and Global Trends*

(pp. 181–192). Springer International Publishing. https://doi.org/10.1007/978-3-030-70709-5_11

Sidel, J. T. (2015). The Philippines in 2014: Aquino Fights Back. *Asian Survey*, 55(1), 220–227. <https://doi.org/10.1525/as.2015.55.1.220>

Smith, A. D. (1991). *National Identity*. Penguin.

The White House. (2025, January 20). *Restoring Names That Honor American Greatness*. Retrieved from <https://www.whitehouse.gov/presidential-actions/2025/01/restoring-names-that-honor-american-greatness/>

Treisman, R. (2025, February 11). *Who will call it the Gulf of America? A look at this and other naming disputes*. Retrieved from <https://www.npr.org/2025/02/03/nx-s1-5281985/google-maps-gulf-of-mexico-america>

United Nations Group of Experts on Geographical Names (2006). *Historical, Geographical and Legal Validity of the Name: Persian Gulf* (Working Paper No. 61). Retrieved from <https://unstats.un.org/unsd/geoinfo/UNGEGN/docs/23-gegn/wp/gegn23wp61.pdf>

Yorgason, E. (2017). Eastern Asia's revitalization of the state ideal through maritime territorial disputes. *Political Geography*, 61, 203–214. <https://doi.org/10.1016/j.polgeo.2017.09.012>